

φύγουν από την κάμαρα, να χυθούν έξω εις τὸν δρόμον.

Κτυπᾷ ἡ πόρτα.

Ἐνα γράμμα ! Ὁ ὑπηρετὴς, βιαστικός, εἶπε νὰ τὸ διαβάσῃ ἡ κ. Ἀνθὴ γρήγορα, διότι θέλουν νὰ ἐξηγηθῶν κάποιον θάνατον.

Με ὅσιν ταχύτητα ἐπαιξε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὴν αὐτὴν ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον.

Ἡ φωτογραφία τῆς πληγυρισμένης εἰς τὸ αἷμα. Τὴν ἐπλημμύρισεν ὁ στεναγμὸς τὰ χεῖλη τῆς ὅμως εἶχαν ἀκουσθῆν ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ὁ στεναγμὸς μὲν ἤκουσθη.

— Ἀπάντησις μποροῦσε νὰ δοθῇ ἂν ἐξοῦσε ἐκεῖνος. Πῆγαινε...

Ἐφυγεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ αὐτὴ ἐκυλίσθη εἰς ἓνα καναπέν.

Οἱ λυγμοὶ ἦσαν τόσον πολλοὶ, ὥστε ὥραιότεραν μουσικὴν, εἰς τὸ ἀνεβασμὰ τῆς εἰς τοὺς οὐρανούς, δὲν θὰ ἠθέλην ἡ ψυχὴ τοῦ αὐτοκτονήσαντος.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

κ κ κ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΥΤΟΥ

αἱ ἔρρεγχε τὸν ἐπιθανάτιον ρόχχον ἐνῷ περίε, εἰς τὰς ἄλλας κλίνας, μὲ τὰ ὅμματα ἀπλανῆ καὶ προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ, παρηκολούθουν καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ μὲν ἄνοιγοκλειομένου στό-

ματός του.

Δύται καὶ αὐτοί, ἐκ τοῦ ἰδίου νοσήματος πάσχοντες, παρηκολούθησαν ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ ψυχωραγοῦντος συναδέλφου των καὶ προβλέποντες καὶ δι' ἑαυτοὺς τὸ ἀναμενόμενον μοιραῖον τέλος, ἀκίνητοι ὡς ἐκ τῆς παραλυσίας, ἦσαν ἀπολιθωμένοι ἐν τῇ ὥχρη-τητι τοῦ προσώπου των.

Καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην ἐφώτιζαν ποῦ καὶ ποῦ, ὡς ἐκ τοῦ κλυδωνισμοῦ τοῦ σκάφους, οἱ διὰ τῶν φεγγίτων τοῦ θεραπευτηρίου τοῦ πλοίου διολισθαίνουσαι τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀναμένοντες τὸ τέλος τοῦ δύτου, ὅπως τὸ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιούσαν, ἀνατέλλων, εἰς τὴν δύσμοιρον μητέρα του.

Καὶ τὸ τέλος ἐπῆλθε. Καὶ ὁ δύτης ἀνέ-θωσε τὴν ὑστάτην πνοήν, ἐν τῇ σπαρακτικῇ ἐκείνῃ σιγῇ ἣν δὲν διέκοπτον οὔτε θρῆνοι τῆς μητρός, οὔτε ὀδυρμοὶ τῆς συζύγου, οὔτε κοπ τοῖ τῶν τέκνων, ἀλλ' ὁ μονότονος ρυθ-μὸς τῆς στρεφόμενης ἑλικος καὶ ὁ ρόχθος τῶν πρὸς πῶραν θραυομένων κυμάτων.

..... Τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου ἀναφαίνεται ὀπισθεν τῶν ἐξ ἁμμου γηλόφων τῆς ἐρήμου. Τὸ πᾶν εἶνε χρυσοῦν καὶ ρόδινον. Καὶ ὁ ὑπὸ τόσης λαμπρότητος προαγγελλθεὶς ἀστὴρ, ἐξ-έρχεται τέλος ἐκ μιᾶς νεφέλης φωτεινῆς καὶ

ρίπτει τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του ἐπὶ τοῦ πτώ-τατος τοῦ δύτου, τοῦ ἐξηπλωμένου ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ μηχανὴ κρατεῖ. Ἡ σημαία καὶ ὁ ἐπι-σείων μεσιστίων ὑποστέλλονται ἐνῷ τοῦ πλοίου τὸ πλήρωμα, παρετεταγμένον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρακολουθεῖ ἀσκεπές, μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, τὰς εὐχὰς τὰς ἀπαγ-γελομένας ὑπὸ τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη ἱε-ρώως ναύτου.

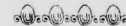
Καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς, παφλασμοὶ ὕδατος ἀκούεσθαι. Εἶνε ἡ θωπεῖα τῆς θαλάσσης, ὁ τε-λευταῖος ἀσπασμὸς ποῦ δίδει εἰς τὸν νεκρὸν, τὸν ὅποιον δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς—εἰς τὸν νεκρὸν ὁ ὅποιος εἶχεν ἀφιερῶσθαι ὁλό-κληρον τὴν ζωὴν του εἰς αὐτήν, τὴν τόσον θηριώδη ἐρωμένην του.

Ἀντὶ τῆς μητρός του, ἀντὶ τῆς συζύγου του, ἀντὶ τῶν τέκνων του, τὸν ἀσπάζεται νεκρὸν μόνον ἡ θάλασσα!

..... Ἡ σημαία καὶ ὁ ἐπισείων ἐπεί-ρονται εἰς τὴν θέσιν των, ἡ μηχανὴ κινεῖται ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τὸ πλοῖον ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του.

Ἀκταὶ Βαρβαρίας. Ἐπὶ τῆς «Κρήτης».

ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (*)

Με τὸν θάνατον τοῦ Κουτούζη, ἡ τέχνη δὲν ἔμεινεν ὀρφανή. Τὸν διεδέχθη ἕτερος Ζακύνθιος, ὁ Νικόλαος Καντούνης, ἱερεὺς καὶ οὗτος.

Ὁ Καντούνης ἐγεννήθη τῷ 1768. Ὁ πα-τήρ αὐτοῦ, τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ἦτο ἱατρός, ποιητὴς περιπαθὴς, συγγραφεὺς Χλωρίδος τῆς Ζακύνθου μὴ δημοσιευθείσης, καὶ ἐμμέτρου κω-μωδίας ὑπὸ τὸν τίτλον οἱ Γιαννιώταις, δι' ἧς διεκωμῶδει τοὺς ἐμπειρικοὺς ἱατροὺς, οἵτινες ἐξ Ἠπείρου ἤρχοντο εἰς Ζάκυνθον, ἔχοντες ἐν πῇ-ρᾷ τὰ φάρμακα. Ἐπὶ δὲ μετέφρασεν ἐμμέτρως τὸν Μεταστάσιον.

Ὁ οἶκος τοῦ Καντούνη δὲν ἦτο εὐπατρίδης· ἀλλὰ πλουσιώτατος καὶ ταῖς πάσι προσφιλές.

Ὁ Νικόλαος Καντούνης ἠκρασάσθη τῶν μα-θημάτων τῶν ἐν Ζακύνθῳ διδασκάλων καὶ ἰδίως Ἀντωνίου τοῦ Μαρτελάου, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Κου-τούζη.

Ἡ φύσις ὅμως εἶχε τὸν Καντούνην προικίσαι μὲ ἐξάίρετον πρὸς τὴν ζωγραφικὴν τέχνην κλί-

(*) Συνέχεια.